

40

"อ้าก!!! ทำบ้าอะไรของเธอ!!!!!"

ยุคของตวาดแหวัด

"มีอะไรหรือยุคของ"

"บ้าเอ๊ย!! ยัยนี้ทำผ้าขี้ริ้วหล่นใส่รองเท้าฉัน!!"

ยุคของโวยวายขณะขึ้นไปยังสถานที่ยื่นทำอะไรไม่ถูกอยู่ ตอนที่กำลัง
เช็ดหน้าต่างอยู่นั้นฮานาทำผ้าขี้ริ้วตกใส่รองเท้าของยุคของ และตอนนี้
เธอก็กำลังลนลานและทำหน้าที่ร้องไห้

"นี่!!! มัวยืนบื้ออะไรอยู่ได้ซะ ยังไม่รีบหยิบมันออกไปอีก"

ยุคของจ้องเธอรอกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"ขอ...ขอโทษ..."

ตอนที่ฮานารีบก้มลงหยิบผ้าขี้ริ้วที่รองเท้าของยุคของนั่นเอง จี๋ยอน
ก็ยกเท้าถีบกันฮานาคะมาลงไปกับพื้น และเพราะเพิ่งจะถูพื้นไปเมื่อก็
ทำให้ฮานาล้มหน้าไถลไปกับพื้นเปียกๆ กลุ่มของยุคของพากันหัวเราะ
ด้วยความสะใจ

"เป็นหมาก็ต้องคลานเหมือนหมาซี!! ยัยหมาหัวเน่า รีบๆ เช็ด
รองเท้าฉันให้สะอาดเลยนะยะ"

5

น้ำตาของฮานากำลังจะไหลออกมา แต่แล้วก็มีใครบางคนจุดแขนเธอให้ลุกขึ้น

ฮิจินนั่นเอง

ตอนแรกทุกคนดูไม่ออกว่าเป็นเขา เพราะฮิจินไปตัดผมมาใหม่ ผมยาวๆ ที่เคยลงมาเกาะกะปิตลูกตาถูกตัดทิ้งไปแล้ว เสื้อผ้าที่เคยยับเยีตอนนั้นก็กลับรีดเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน มันเป็นภาพที่ไม่สามารถเห็นได้ในตัวฮิจินคนก่อนผู้เอาแต่ซึมเศร้า

เด็กคนอื่นๆ พอเห็นการเปลี่ยนแปลงของฮิจินก็พากันถากถางเหน็บแนม แต่เขาก็ไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย เขายังคงช่วยฮานาที่ถูกล้างต่อไป

ทุกคนในห้องซึ่งกำลังทำความสะอาดอยู่นั้นมาจ้องเขาเป็นตาเดียว "เธอทำเกินไปหน่อยนะของยูคยอง"

"มันเรื่องอะไรของนาย ไม่ต้องมาสอด กลับไปที่ของนายเลยไป ไอ้ลูกฆาตรกร~"

"ฉันเห็นว่าฮานากำลังใช้ผ้าขี้ริ้วเช็ดหน้าต่างอยู่ แต่เธอแกล้งเดินไปชนเองไม่ใช่เหรอใจ ถ้าไม่ขอปให้รองเท้าตัวเองสกปรกก็หัดทำความสะอาดห้องเองซะบ้างสิ...ทำไมต้องพูดจาแบบนี้ให้คนที่ตั้งใจทำงานเสียใจด้วย"

"อยากจะหัวเราะะ ฉันไม่รู้หรอกระว่านายเกิดฮึดอะไรขึ้นมา แต่อย่ามาเสนอนหน้าให้ฉันอารมณ์เสียดีกว่า ไม่งั้นเจ็บตัวแน่"

"เห็นเพื่อนโดนแกล้งอยู่แบบนี้จะให้ปิดปากเงียบทำไมไม่รู้ไม่ชี้รีง"

ฮิจินหันไปมองเพื่อนร่วมห้องทีละคน คนที่สบตาเขาค่อยๆ ถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว สายตาที่แว่นแ่นของฮิจินเต็มไปด้วยการประณามการกระทำอันแล้งน้ำใจของพวกเขา ทุกคนเริ่มรู้สึกละอายเพราะไม่มีใครช่วยฮานาเลย

"พวกเธอนี่มันทุเรศจริงๆ เรื่องที่ควรทำฉันไม่ทำ ซาฮานา...เธอเองก็เหมือนกัน อย่ามัวร้องไห้ให้คนอื่นแค้นค้ำชื้ออยู่อย่างนี้สิ นี่มันไม่ใช่พฤติกรรมที่มนุษย์ทำกันแล้ว ทำไม่ยังทนอยู่ได้"

"อะ...ขอปใจนะฮิจิน..."

"อือ"

ฮี้จินหันไปมองยูคยของอีกครึ่งแล้วกลับไปยังที่ที่ตัวเองทำความ
สะอาดค้างไว้

"หนะ...หนอย...ไอ้สารเลวคิมฮี้จิน!!!! บังอาจเกินไปแล้วนะ!!!!!!"

ยูคยของเดือดพล่านที่คราวนี้ตัวเองไม่อาจเอาชนะได้ และตอนที่เธอ
กำลังกรีดร้องดั่งลั่นอยู่นั่นเอง ซึ่งฮยอนก็เดินเข้ามาในห้องเรียนพอดี

"อะไรกันยูคยของ ทำไมไปเรียกฮี้จินอย่างนั้นล่ะ เสียงเธอดังไปถึง
ทางเดินนู่นนั่นะ"

"ปละ...เปล่าค่ะอาจารย์"

"แล้วนี่ทำความสะอาดเสร็จแล้วหรือยัง"

ซึ่งฮยอนยิ้มพลงหันไปถามฮยอนยอง ฮยอนยองที่กำลังนินทาอยู่กับเพื่อน
จึงรีบยิ้มรับพร้อมกับพยักหน้า

"หน้าต่างเซ็ดหมดแล้ว ฟันก็ถูเรียบร้อยแล้วครับ ตอนนี้เหลือแค่เอา
ขยะไปทิ้ง"

คยองจินตอบแทนฮยอนยอง

"อืม นั่นก็จัดการซะให้เรียบร้อย แล้วก็เตรียม...อะ...ซูดอนกลับไป
แล้วหรือ"

"ครับ ซึ่งโฮก็ไปแล้ว"

'ไอ้ลูกหมาซึ่งโฮ...--'

ซึ่งฮยอนเดินยิ้มกว้างไปหาคยองจินพลงคิดว่าจะจัดการยังไงกับ
ซึ่งโฮดี

"อืม...คยองจิน เธอเป็นรองหัวหน้าชั้นในขณะที่ฮยอนยองเป็นหัวหน้า
สินะ..."

"ครับ มันเป็นเรื่องจริงอันแสนเจ็บปวด"

"ถ้าฉันช่วยดูให้เรียบร้อยด้วยนะ วันนี้อาจารย์มีธุระ กว่าจะเสร็จ
ก็ทุ่ม คงต้องไปก่อนล่ะ"

"ครับ"

ซึ่งฮยอนลั้งนุ่นลั้งนี้กับคยองจินก่อนออกมาจากห้อง เธอถอนหายใจ

ออกมาเชือกใหญ่แล้วรีบมุ่งหน้าไปยังประตูโรงเรียน

(ครีบ)

ขณะที่ซึ่งฮยอนเดินอยู่ เธอก็โทรหาซวอนไปด้วย น้ำเสียงหุ้มตุ๋มต่ำ
ของซวอนดังเข้ามาในสาย

"ทำไมวันนี้กลับไปเฉยๆ ไม่ทำเวร..."

(เหนื่อย)

"เหนื่อยแล้วกลับไปไต่ยังไง... ฟรุ้งนี่เลิกเรียนแล้วไปกับฉันหน่อย"

(ไม่ยอมไป)

"ไม่ยอมก็ต้องไป"

(ไม่เห็นจำเป็น)

"ยังงี้ก็ต้องไป วันหลังเธอจะรู้ว่ามันจำเป็น"

(จะให้ไปไหนล่ะครีบ)

"ไปแล้วก็จะรู้"

(ซีมอเตอริไซค์ไปได้มัย)

"ไม่ เราจะไปรถเมล์ วันเสาร์เลิกเร็ว ไปกินข้าวกลางวันกันเถอะ"

(หึ...)

"หึอะไรของเธอ!! ทำเสียงแบบนั้นกับอาจารย์ได้ไงซะ ยังงี้ก็ตาม
ฟรุ้งนี่เลิกเรียนแล้วอยู่คอยด้วย ถ้าขึ้นไม่อยู่ละก็... จะให้กลับบ้าน"

(-- นี่อาจารย์ข่มขู่หรือไง)

"เธอไม่ชอบทำการบ้านไม่ใช่เหรอ"

(อาจารย์งี่เง่า)

"หนวกหู ฟรุ้งนี่ใจกัน"

ซึ่งฮยอนชิงตัดหน้าวางสายก่อน เธอถอนหายใจอีกครั้งแล้วตรง
กลับบ้าน

"อาจารย์งี่เง่า~"

เธอเบะปากทำเสียงเลียนแบบคำพูดของซวอน

"ไอ้ลูกหมา... อย่างนายได้ตายก่อนที่คิดจะจัดการฉันแน่"

ซึ่งฮยอนเดินจ้ำๆ และแก้ไขความคิดของตัวเองเสียใหม่
"ไมลี นายเป็นคนที่สอง ไข่ลูกหมาซึ่งโหดต่างหากที่จะต้องตายก่อน"

41

ตอนพบกันครั้งแรก เขากำลังบินอยู่บนท้องฟ้า

"เซซึ่งฮยอน!!!!"

"ไ้อ้บ้า คนกำลังกินข้าว เรียกให้มันเบาๆ หน่อย ไม่งั้นฉันเองก็
ไม่รู้เหมือนกันว่ากำปั้นของฉันจะลอยไปใส่ปากเปื่อยๆ ของนายตอนไหน"

ซึ่งฮยอนใส่หน้ากากปิดบังใบหน้าเพื่อไม่ให้ใครจำได้ เธอมักจะใช้
สวนหลังโรงเรียนที่ไม่ค่อยมีคนเป็นที่กินข้าวกลางวัน ที่นั่นเธอสามารถ
กินข้าวกลางวันได้อย่างสงบสุขกับโซยองและแทจุน โดยไม่มีเสียงฝีเท้า
และเสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กคนอื่นๆ

"Jin นักแข่งรถไง!!! เราหาบัตรที่ Jin แข่งได้แล้ว หายากจริงๆ เลย!!"

"แล้วไง ไ้อ้ขยะนั่นมันเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้"

"ขยะ? เธอบอกว่าขยะเนี่ยนะ!!! รู้มั๊ยว่ามันลำบากแค่ไหนกว่าจะ
หามาได้ การแข่งคราวนี้เพราะ Jin ลงแข่งด้วย ตอนนี้อยู่หาซื้อตัว
ไม่ได้แล้ว ขนาดตัวผีบังพรางมากเลยนะจะบอกให้!"

แทจุนพยายามอธิบายด้วยใบหน้าตื่นเต้นสุดขีด โซยองที่นั่งกิน
ข้าวอยู่เฉยๆ จึงพูดขึ้นบ้าง

"ฉันก็เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับ Jin มาบ้างเหมือนกัน...แม้แต่คนที่
ไม่สนใจการแข่งขันก็รู้จักเขา นักแข่งลึกลับ...ไม่มีใครรู้ทั้งชื่อจริง อายุ
หรือที่มาที่ไป แต่ความสามารถของเขาไม่ใช่เล่นๆ เลย เขาไม่เคยพลาด
ชัยชนะในการแข่งขัน และยังทำให้นักแข่งคนอื่นๆ ได้เห็นถึงความ
เหนือชั้นอีกด้วย"

"พูดอะไรอยู่ได้นำรำคาญ คีบผัดปลาหมึกให้หน่อยดิ"

ซึ่งฮยอนขมวดคิ้วพลางใช้ตะเกียบชี้ไปที่กับข้าวข้างๆ โซยอง ถึงจะ
เป็นแค่อาหารกลางวันมื้อเดียว แต่เพราะความเจริญอาหาร ในกระเป่า

ซึ่งฮยอนจึงมีแต่กล่องข้าวเต็มไปหมด

"พรุ่งนี้ป้าย~!!! ไปกินเถอะนะ!!!"

แทจุนพูดพลางโบกตัวไปมา

"Shut up ฉันเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าถ้ามากวนประสาทฉันตอนกินข้าวจะเป็นยังไง"

"ไปเถอะน้ำ~!!!! รับรองเธอไปแล้วจะไม่เสียใจ ไม่นั่นะ เธออาจจะรู้สึกขอบคุณฉันก็ได้"

"ถ้าน่าเบื่อละก็ นายตายแน่ ฉันจะฉีกนายเป็นชิ้นๆ แล้วเอาไปโยนลงแม่น้ำ เข้าใจไว้ด้วย"

"รู้แล้ว เชื้อฉันทะน้ำ"

ในที่สุดซึ่งฮยอนและโซยองก็ถูกลากมาที่สนามแข่งด้วยท่าทางที่มึนใจเสียเหลือเกินของแทจุน ดูเขาภูมิเจิน่าเสนอ Jik มากเลยทีเดียวตอนที่สนามแข่งมอเตอร์ไซด์เต็มไปด้วยผู้คนที่มารอดูกันอย่างแน่นขนัด ซึ่งฮยอนเกลียดการโดนคนอื่นเบียดไปเบียดมาอย่างนี้เป็นที่สุด เธอฝลัดคนที่เดินมาชนเธอแล้วยังมีหน้ามำด่าอย่างเหลืออด ผลสรุปก็คือการทะเลาะวิวาทถึงสี่ครั้งกว่าจะหาที่นั่งได้

บริเวณที่นั่งชมการแข่งขันมีคนขายขนมเดินไปเดินมา และมีเสียงผู้คนตะโกนสั่งเบียร์กับเครื่องดื่มตั้งแข็งแช่ไปหมด

ซึ่งฮยอนเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

เธอไม่สนใจอะไรทั้งนั้นไม่ว่าจะมอเตอร์ไซด์หรือ Jik นักแข่งผู้ลึกลับ... ตอนนี้เธอกำลังอารมณ์เสียและพุ่งเป้าไปที่แทจุน เขาเป็นตัวการทำให้เธอต้องมาแอด้อยู่ในที่ซึ่งมีคนมากมายอย่างนี้ ลึกพักซึ่งฮยอนก็หันไปร่วนววยกับการซื้อขนมและเบียร์หลายกระป๋องจากคนขายของ จากนั้นก็ง่วนกับการจัดการกับพวกมันอยู่อย่างนั้น แทจุนที่นั่งดูอยู่ข้างๆ รู้สึกทึ่งกับมือของเธอที่หยิบขนมกินชนิดรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน

ก่อนการแข่งขัน ขณะที่โฆษกในสนามกล่าวแนะนำ Jik เสียงเชียร์ก็ดังกึกก้องขึ้นทั่วทั้งสนาม แต่ซึ่งฮยอนไม่ได้สนใจอะไรกับเขาเลย เธอ

ยังคง่วนอยู่กับของกินตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

การแข่งขันเริ่มต้นแล้ว ทุกคนกำลังลุ้นอย่างใจจดใจจ่อ แต่ซึ่งฮยอนกลับนั่งกัณฑ์หวดปลาหมึกแก้มเปี้ยวอย่างสบายอารมณ์

ตอนที่เธอกำลังเพลิดเพลินอยู่กับเบียร์และขนมขบเคี้ยวนั่นเอง มอเตอร์ไซค์สีฟ้าของ Jin ที่วิ่งด้วยความเร็วสูงสุดและนำมาเป็นอันดับหนึ่งก็เลี้ยวโค้งมาทางที่นั่งของเธอ ซึ่งฮยอนจึงมอเตอร์ไซค์สีฟ้าของ Jin แล้วเปรียบเทียบกับมอเตอร์ไซค์คันอื่นๆ ด้วยสีหน้าราบเรียบ ลักพักก็เลิกสนใจ ในขณะที่กำลังยกกระป๋องเบียร์ขึ้นมาดื่มอีกครั้ง บางสิ่งบางอย่างที่ไม่คาดคิดก็ทำให้กระป๋องเบียร์ที่เธอถืออยู่ในมือตกดับลงกับพื้นผู้ชายคนนั้น...กำลังบินอยู่บนฟ้า

รถมอเตอร์ไซค์สีฟ้าของ Jin สองประกายกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับท้องฟ้า แสงสีน้ำเงินนั้น...ความสว่างสดใสที่แสงไหนๆ ก็ไม่อาจเลียนแบบได้กำลังเจิดจ้าอยู่ในดวงตาของซึ่งฮยอน เธอไม่สามารถหายใจหรือขยับไปไหนได้ราวกับถูกตรึงด้วยภาพของ Jin ที่บินอยู่บนท้องฟ้า ซึ่งฮยอนไม่อาจละสายตาไปจากเขาได้แม้เพียงวินาทีเดียว ท่วงท่าของเขาดังลึกลงไปในดวงตาของเธอ

แล้ว Jin ที่เพิ่งแสดงโชว์เทพๆ ให้ผู้ชมดูก็ดึงทุกคนกลับเข้าสู่การแข่งขันอีกครั้ง เสียงเชียร์และเสียงชื่นชมดังขึ้นอย่างกึกก้อง ซึ่งฮยอนรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องราวกับถูกบางอย่างบีบรัดเอาไว้ทั้งตัว เธอยังคงจ้องขึ้นไปบนท้องฟ้าที่ Jin ลอยขึ้นไปเมื่อครู่ ตอนนี้ Jin กำลังจะเลี้ยวเข้าสู่รอบต่อไปแล้ว แต่สำหรับซึ่งฮยอน เขายังคงบินอยู่

บนฟ้ากว้าง... Jin ได้กลายเป็นท้องฟ้า...

Jin วิ่งครบทั้งสี่รอบและเป็นผู้ครอบครองชัยชนะ เขาได้รับการคล้องเหรียญทองที่คอ ผู้คนส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีในชัยชนะของเขา ตอนที่ทุกคนลุกออกไปจากที่นั่งจนบริเวณนั้นเงียบสงบ...แต่ซึ่งฮยอนกลับยังคงเฝ้าหน้ามองภาพหลอนของ Jin ที่เจิดจายเป็นหนึ่งเดียวกับท้องฟ้าอยู่อย่างนั้น

"นี่~ เซซึ่งฮยอน"

ซึ่งฮยอนนึ่งไปจนโซยของที่กำลังคอยให้เธอรวบรวมสติได้ต้องเขย่าไหล่เรียกในที่สุด

"หือ..."

"เป็นอะไรไปนะ -- อย่าบอกนะว่าเธอหลับทั้งที่เสียงดังจนหูขนาดนี้"

"เอ่อ...เอ่อ...งั้นมั้ง..."

ท่าทางใจลอยของซึ่งฮยอนซึ่งไม่เคยเห็นในยามปกติทำให้โซยของเอียงหน้ามองด้วยความสงสัย ซึ่งฮยอนยังไม่สามารถสลัดภาพของ Jin ที่โอบบิณอยู่บนท้องฟ้าออกไปได้

"เธอฝันอะไรแปลกๆ หรือไง"

"เอ่อ...แทบจะ..."

"เขาบอกว่าจบการแข่งขันแล้วให้ไปขอลายเซ็นของ Jin ได้ แต่ตอนนี้เจ้าตัวไปไหนแล้วก็ไม่รู้ --"

"งะ...งั้นหรือ"

ซึ่งฮยอนพยักหน้าแล้วลุกพรวดขึ้นมา

"จะไปไหนนะ"

"ท้องฟ้า...เอ่อ ไม่ใช่ ไปกินเหล้ากันเถอะ"

ซึ่งฮยอนหันกลับไปมองท้องฟ้าตรงจุดที่เคยมีภาพของ Jin ปรากฏอยู่อีกครั้งด้วยความเสียดาย ก่อนจะเดินออกจากสนามแข่งที่ไร้ผู้คนไป... นั่นเป็นเรื่องตอนที่เธออายุสิบหก

หลังจากนั้นเธอก็ได้พบ Jin อีกครั้งตอนต้น ม.ปลาย ปีหนึ่ง พูดยให้ถูกก็คือตอนที่ซึ่งฮยอนกำลังเปิดฉากทะเลาะวิวาทกับพวกอันธพาลแถวๆ ริมแม่น้ำฮัน

ผู้ชายสี่คนต่างตื่นตระหนกและเต็มไปด้วยความหวาดกลัวซึ่งฮยอนซึ่งเดินสูบบุหรี่อาดๆ เข้ามา ขณะที่เธอกำลังจัดการพวกเขาทีละคนๆ นั้นเอง รถมอเตอร์ไซค์สีฟ้าคันหนึ่งก็เข้ามาแทรกกระหว่างเธอกับนักเลงพวกนั้นพร้อมกับบิดคันเร่งเสียงดัง

มอเตอร์ไซค์สีฟ้าเข้ม...เธอจำมันได้เป็นอย่างดี มันเป็นมอเตอร์ไซค์ของ Jin ผู้ซึ่งโอบยิบยืนบนฟ้าคนนั้น...ภาพและท่าทางของเขายังคงแจ่มชัดในความทรงจำของซึ่งฮยอน

ซึ่งฮยอนเผลอไปจับแขนของ Jin โดยไม่รู้ตัว แต่เขาบัดมือของเธอออกพร้อมกับพูดว่า

"การทะเลาะวิวาทเป็นสิ่งไม่ดี นี่ก็ตึกแล้ว เธอควรกลับบ้านไปซะผู้หญิงสวยๆ อย่างเธอมาเดินอย่างนี้นั้นอันตราย"

ยังไม่ทันที่ซึ่งฮยอนจะได้พูดอะไรได้ตอบกลับไป เขาก็ขี่มอเตอร์ไซค์หายไปในความมืดแล้ว ช่วงเป็นการพบกันอันแสนสั้นจริงๆ...ราวกับเขา มาเพื่อตอกย้ำความทรงจำของเธอให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

"ไอ้ทุเรศเอ๊ย มาพูดบ้าอะไรพะ รู้มั๊ยว่ากำลังพูดอยู่กับใคร ท่านเซซึ่งฮยอนเชียวนะยะ"

ผ่านไปได้ไม่นานหลังจากที่เจอ Jin ซึ่งฮยอนก็เอาอีกแล้ว เธอกำลังมีเรื่องกับพนักงานเสิร์ฟอยู่ในร้านเหล้าที่เพิ่งไปครั้งแรก พนักงานคนนั้นไม่รู้ว้าซึ่งฮยอนเป็นใคร คำพูดหยาบคายของซึ่งฮยอนทำให้เขาทั้งโมโหทั้งอึ้งในเวลาเดียวกัน ถึงแม้จะถูกโขยของกับแทจุนจับไว้ แต่ปากของซึ่งฮยอนก็ยังคงทำหน้าที่ต่างๆ แล้วก็ด่าไม่หยุด

"เฮ้อ~ อยู่ดีๆ แท้ๆ เจอเรื่องไ่ๆ แบบนี้อีกจนได้ แกอยากดูบัตรประจำตัวฉันมากสินะ...อยากจจะรดน้ำมันแล้วจูดให้มันติดไฟโซ่มัย ก็ดีไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มาช่วยคลายเครียดให้ท่านเซซึ่งฮยอนคนนี้น้อยเถอะกำลังเซ็งจากที่โรงเรียนพอดี...แต่พูดจาไ่ๆ แบบนี้คงจะยกโทษให้ยากน้อยนะ ปกติแล้วฉันใจดีและให้โอกาสทุกคนเสมอ เอล่ะ ถ้าขอโทษมาดีๆ ละก็ ฉันจะยอมยกโทษให้"

มาถึงตอนนี้ ความอดทนของพวกพนักงานเสิร์ฟก็พังทลายจนหมดสิ้น แววดาของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความเดือดดาล

"เด็กอย่างเธอจะทำอะไรได้ รู้จักฉันน้อยไปซะแล้ว ยัยทุเรศเอ๊ย..."

"โห~ ไม่รับความหวังดีจากฉันซะด้วย ดี idiot (ไอ้โง่) นั่นฉันจะ

ช่วยทำให้ความปรารถนาของแกสมหวังเอง"

ซึ่งฮยอนฮีตาแหลมเล็กและปล่อยหมัดออกไป ทันใดนั้นก็มီးมือของใครบางคนมาจับกำปั้นของเธอเอาไว้อย่างง่ายดาย เธอรู้ว่าไม่ใช่แทจุนแน่ เพราะเขาไม่มีทางหยุดหมัดของเธอได้ ซึ่งฮยอนฮีทำหน้าบึ้งแล้วเงยขึ้นมองคนที่เข้ามาสอดเรื่องของตัวเอง ชายผมรองทรงสะอาดสะอ้านคนหนึ่งกำลังยืนยิ้มอยู่ตรงหน้าเธอ

เขาหยุดกำปั้นแข็งแกร่งของซึ่งฮยอนได้ด้วยมือเพียงข้างเดียว ผู้ชายคนนี้ทำตัวราวกับเป็นผู้দ্วงความยุติธรรมคอยปกป้องความสงบสุขหน้าตาดูยังงี้ก็ไม่พิน ม.ปลาย แต่แต่งตัวเรียบร้อยสะอาดสะอ้านค่อนข้างเป็นทางการ และลึกลงไปในแววตาคู่นั้นแสดงถึงการผ่านอะไรมามากมาย เหมือนกับว่ารู้ทุกอย่างไปซะหมดซึ่งทำให้ไม่สามารถคาดเดาอายุที่แท้จริงได้

"ดูเหมือน...งานนี้คุณสุภาพสตรีจะเป็นฝ่ายผิดนะ การขอคู่มือประจำตัวที่ร้านเหล้าก็เป็นเรื่องสมควรอยู่แล้ว... ถ้าทำตามที่ใครต่อใครทำกันไม่ได้ก็กินเหล้าอยู่กับบ้านเถอะ อย่มาที่นี่เลย"

ริมฝีปากบางของเขาคลี่ยิ้มเล็กน้อย คำพูดไม่รับอันฟังไพเราะซึ่งฮยอนฮีคำพูดอยากจะตอกกลับมากมาย แต่ความรู้สึกบางอย่างสะกดเธอไว้ทำให้ไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้ เธอจึงได้แต่ยืนอึ้งมองเขาโดยปราศจากคำพูดใดๆ

แทจุนกับโชยของตาโตตกใจกับท่าทางสงบเสงี่ยมของซึ่งฮยอน

"มาทะเลาะกันแบบนี้...บรรยาภาคดีๆ ในร้านก็เสียหมดนะสิ ทุกคนที่มาที่นี้รวมถึงตัวเธอด้วยก็คงไม่มีใครพอใจนักหรอก...ทางที่ดีเธอกับเพื่อนๆ ออกไปข้างนอกจะดีกว่า ส่วนค่าเหล้าเดี๋ยวฉันจัดการให้เอง"

ปกติแล้วต่อให้มีใครมาพูดจาสุภาพแคไหนก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไม่ว่าหน้าไหนเธอก็สามารถโมโหใส่ได้ทั้งนั้น นั่นเป็นความสามารถเฉพาะตัวของซึ่งฮยอนคนเดียว แต่ที่นี้ตอนนี้ ซึ่งฮยอนกลับตกอยู่ภายใต้การควบคุมของคนที่ไม่รู้จัก

เธอถูกมืออันแข็งแรงของเขาลากออกมานอกร้าน พอร่างกายได้สัมผัสกับลมเย็นๆ ซึ่งฮยอนก็พินคืนสติกลับมา เธอวาดพลงสะบัดแขน

ให้หลุดจากการเกาะกุมของเขา

"Son of a bitch!!! นายไม่เกี่ยว อย่ามาเจ้อ ฉันต้องตะบันหน้า
ไอ้เวรนั่นให้ได้!!!"

"รู้แล้วละ ^ ^ คราวก่อนฉันเคยเห็นความสามารถของเธอแล้ว
ล้มผู้ชายหลายคนได้อย่างสบายๆ ฝีมือการต่อสู้ยอดเยี่ยม...ดูเหมือนเธอ
จะเกิดมาเพื่อการนี้เลยนะ"

ถึงจะมีเพื่อนๆ ของเธออยู่ข้างๆ แต่เขาก็พุดด้วยสีหน้าไม่เกรงกลัว
แม้แต่บ่อย ซึ่งฮยอนหียบบุหรี่ขึ้นมากาบไวโนปาก และอยู่ๆ เขาก็แยงมัน
ไปคาบไวโนปากตัวเองซะอย่างงั้น

"บุหรี่เป็นอันตรายต่อร่างกายของสุขภาพสตรีนะครับ ถ้าจะสูบล่ะก็
แค่ตอนทีเห็น้อยๆ หรืออยากจะลิ้มอะไรก็พอ อย่าทำลายสุขภาพด้วยเรื่อง
ไร้สาระเลย"

"นายเป็นใคร"

ผู้ชายคนนั้นจุดบุหรี่สูบอย่างชำนาญ จากนั้นก็พ่นควันสีขาวออกมา
ท่าทางของเขาทำให้บรรยากาศรอบตัวเธอหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

นิ้วเรียวยาวของเขาคิบบุหรี่ซึ่งคาบอยู่ที่ริมฝีปากออกมาอย่างเชื่องช้า
แล้วกล่าวทักทายพวกเธอ

"ฉันชื่อยุนฮาจิน ยังเป็นเด็กอายุสิบเจ็ดครับ ^ ^ อ้อ...แต่คนอื่น
มักจะเรียกฉันว่า Jin นักแข่งผู้ลึกลับ"

"!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

อาการตกใจของทุกคนในขณะนั้น...

แทจุน โขยอง และซึงฮยอนตะลึงจ้องผู้ชายตรงหน้าที่อ้างว่าตัวเอง
คือ Jin

Jin ผู้ลึกลับ...นักแข่งรถอัจฉริยะผู้ซึ่งกวาดรางวัลชนะเลิศมา
แล้วมากมายยังเป็นแค่เด็กนักเรียนอายุสิบเจ็ด...ไม่น่าเชื่อ ฮาจินเห็นทั้ง
สามคนอ้าปากค้างจนน้ำลายเกือบจะหกก็หัวเราะออกมาเบาๆ และพุด
กับซึงฮยอน

"ฉันแนะนำตัวไปแล้ว คราวนี้..."